

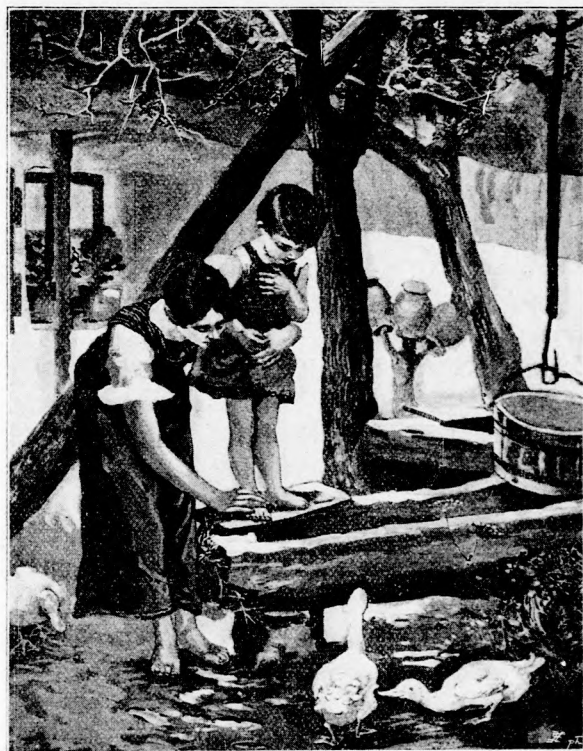
Szám.

olgokat
jól. —
s be is
Leirod
zamsort
aláltad,
bd. Igy
— Be-
ujabb,
zonban,
l jelent
elolvas-
Gerber
lehet,
gólya
ékében
gfejtők
gyzéke,
jtvényt
ég tár-
s baba
. Nem
n való-
buda-
e, zöld
ke és
lahol;
czim-
ült. —
k azt
hogy
áskép
rol a

nekik
ozzák

élkül
e.

vára :
fillér.
uska,
ricza,
zony,
emes
yuri,
4 f.,
Anna

MEZITLÁBAS ZSUZSIKA. (Lásd a 151. lapon.)

LXI. köt. 10. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. szeptember 8-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

VILMA néni csakugyon ott ült a ház előtt, de talán nem éppen azért, amit Veronka és Gabika gondoltak: hogy őket őrizze. A ház előtt elterülő tágas udvar maga is tulajdonképen szép virágos kert volt, a főajtó közelében pedig árnyékos vadszőlő-lugasban kellemes ülőhely kínálkozott. Itt üldögélt Vilma néni és himzésen dolgoztatott. Persze rögtön megpillantotta Gabikát, amint ez kilépett a házból.

— Ohó, barátocskám! Ki engedte meg, hogy kilépj a házból? kiáltá feléje.

— A nénikéhez jövök, felelé Gabika. — Még pedig éppen azért, hogy vége legyen az áristomnak.

— Azt már szeretem. Tehát mégis megdöntötök a dolgot. Mert tudod, mit kívánok.

— Igenis tudom. És most mindjárt el is akarok mindent mondani.

— Nagyon helyes. Ámbár... megálljunk csak!.. Ha csak te gondoltad rá magadat a vallomásra, azzal csak te szabadulsz a büntetés alól. Tulajdonképen nem is a te dolgod, hanem a Veronkáé, magad mondtad. Tehát neki is abba kell hagynia azt a csuf makaeskodást.

— Kedves nénike, engedje meg, hogy én mondjak el mindent. Majd Veronka is... majd később... de ő oly nehezen tudja magát rászáni... Hanem abba beleegyezett, hogy én jöjsek a nénikéhez és az ő nevében is beszéljek.

A néni elmosolyodott.

— Ugy? Tehát afféle béke-követ vagy?

— Olyanforma.

— És Veronka kisasszony meghatalmazott, hogy az ő meghódolását szintén jelentsd be?

— Igenis!

— Ez kissé fonák dolog, fiacskám. Veronka az igazi hibás, neki kellene itt állania helyetted. No de egyelőre beérem annyival is, hogy már nem akar tovább titkolózni. A többit majd eligazítom vele. Tehát beszélj, meghatalmazott kis követ!

Hogy Vilma néni ily szeliden és jószággal szólt, Gabika minden elfogultság és akadozás nélkül fogott hozzá a vallomáshoz és szép rendben elmondta a Puncsi megszőktetését onnan kezdve, mikor a kutyácskát a kertész házikójából elvitték. Midőn azonban a legfontosabb részhez ért, ahhoz, hogy a kutyácskát hová rejtették el, akkor eszébe jutott, hogy Veronka milyen feltételekhez szabta a vallomást. Egy pillanatra megakadt és gondolkodott, hogyan is mondja el ezt a föltételt.

— No's, szólt Vilma néni, és hová vittétek a kutyácskát? Hol van? Hová jártatok hozzá? Ez a fő.

— Igenis, ez a fő, felelé Gabika. — És Veronka azt mondta nekem, hogy ezt csak akkor mondjam meg, ha a nénike megígéri egy föltétel teljesítését...

Már erre komolyabb lett a nénike.

— Oktalan beszéd, Gabikám! Ti semmi-féle föltételt sem köthettek ki. Nem alkuozunk ám! Vagy teljesítitek föltétlenül a parancsomat, vagy szobafogságban maradtok továbbra is, mindaddig, amíg helyére nem zökken az a kis buksi eszetek.

Most már nagyon megvolt Gabika akadva. Ugy vette észre, hogy ez az ő követsége nem éppen könnyű feladat. Vilma néni szeliden, de nagyon határozottan beszél;

alkudni vele nem lehet, az bizonyos. Feltételt szabni nem enged. Hát most már mi legyen? Ne mondjon többet semmit? Akkor a néni visszaküldi a szoba-áristomba és az a szegény kutyuska elpusztul. Vagy menjen Veronkához és kérdezze tőle, nem mondana-e le arról a föltételről? Hátha nem mond le? Akkor Puncsika megint csak elpusztul. Pedig hiszen épp ezt a veszedelmet akarják elhárítani.

Gabikának bizony nem sok tapasztalása volt még abban, hogy az ilyen meghatalmazott követ mit tehet, mit nem tehet a megbízója nevében. Olyanformát sejtett, hogy mégis csak meg köllene kérdeznie Veronkától, mit akar; de semmikép sem volt kedve, hogy megtegye. Mert hátha Veronka újra csökönyösködik? Akkor vége a kutyácskának; az pedig kegyetlenség volna. Gabika igaz jószívűséggel borzadtott tőle, hogy Puncsikát veszni hagyják. És mert ezen a csapáson járt az esze, lassanként olyanformát gondolt, hogy nem szükséges Veronkával újra tanácskoznia; föltételt szabni Vilma néni nem enged, de ha majd mint kérelmet adják elő, hogy Puncsikát megtarthassák, azt bizonyosan teljesíti a néni.

Sokáig tartott, míg Gabika mindezt végig gondolta és megállapodásra jutott. De végre elszánta magát. Erősen hitte, hogy jól és okosan cselekszik. Épp csak arra nem gondolt, mit szól majd Veronka hozzá?

Vilma néni megelégedvén a Gabika hoszszas tünődését, megszólalt:

— No's, Gabikám, ha nincs több mondanivalód, menj vissza a szobába.

— Jaj dehogy, kedves néni! Csak gondolkoztam egy kicsit... Azt hiszem, mégis csak legjobb lesz, ha elmondok mindent.

És el is mondta apróra, hűségesen. Most aztán igazán megijedt Vilma néni.

— Boldogtalan gyerekek! Az ingoványban jártatok, éjnek idején! És ha oda vesztetek volna!

— Oh, nem mindenütt veszedelmez az. Veronka nagyon biztos ösvényt tud. És ugy-e, néni, most már szabad lesz eleséget vinnünk Puncsikának?

— Nem szabad többször ott járnotok!

— De akkor éhen vesz ott a szegény kutyuska!

— Igaz! Egyszer még el köll oda menni, el köll onnan a kutyácskát hozni. De nem engedem, hogy magatok menjetek. Én is megyek. Hívd elő Veronkát, ha csak ő tudja az utat.

Rohant Gabika és diadalmasan kiáltott be Veronkához:

— Hamar, Veronka, hamar! Megyünk Vilma nénivel a Puncsikáért, haza hozzuk!

Sietve indultak és izgatottságukban egyelőre nem is igen beszélgettek. A néni egészen el volt képedve, hogy a két vakmerő gyermek milyen veszedelmes helyen botorkált éjnek idején, akkor, midőn az ő gondjaira voltak bizva. Ha valami baj érte volna őket, hogy felelne róla az atyjoknak! Gabika és Veronka ellenben csak a kutyácskára gondoltak, nincs-e már is baja, mikor már az éjjel is olyan bágyadt volt szegényke.

Az ingoványba érve, Veronka lépegetett elől, nagy bátorsággal és biztossággal haladva a járható csapáson. Midőn a tóhoz értek, a rozoga csónak láttára Vilma néni újra elszörnyedt.

— Ebben a lélekvesztőben merészkedtetek a vízre bocsátkozni! Hiszen ez minden

pillanatban széteshetik... A víz is mindenfelől becsorog.

— Oh, elég erős az, kipróbáltuk, bizonygató Veronka.

— A lékeket be is tömködtem, tévé hozzá Gabika. Ha gyorsan evezünk, csak kevés víz szívárog be, mire a szigethez érünk.

— Majd csak én magam evezek át, szolt a néni. Legrosszabb esetre én uszni is tudok.

— Igen, de Puncsikát akarjuk megkeresni.

— Megtalálom én magam is. Nem nagy az a sziget.

A néni nem is alkudozott tovább, belépett a csónakba és fölkapva az evezőt, gyorsan eltolta a parttól. (Lásd a képet a 149. lapon.) Nem is evezett azután sem, mert tapasztalta, hogy a víz nem mély, az evezővel folyvást éri a fenekét. Tehát csak tolt a csónakot és, ily módon nagyon rövid idő alatt jutott át a szigetre. A két testvér az innenső parton ülve leste a visszatérését.

— Csak beteg ne legyen szegény Puncsikám! szolt Veronka türelmetlenül. No de majd otthon jobban is gondját viselhetem és ápolhatom.

Gabikának most jutott eszébe, hogy Veronka még nem tudja részletesen, hogy ő, Gabika, voltaképen nem egészen a kapott utasítás szerint járt el a követségében. Még meg kell szépen kérni Vilma nénit, hogy ha föltételt szabni nem engedett, utólag nagylelkűségből engedje megtartaniok a kutyácskát. De hogyan is mondja ezt meg Veronkának? Ötölt-hatolt.

— Azt hiszem... remélem... a nénike meg fogja engedni...

— Hogy ne engedné? pattant fel Veronka hevesen. Puncsika az enyém, meg is tartom, punktum!

— Igen... persze... hogyne...! Ni, már hozza!

Egy-két perczel később Vilma néni már visszatért a csónakkal és partra tette a most is nagyon bágyadtnak látszó kutyácskát, melyet Veronka kitörő örömmel emelt az ölébe. Hamarjában észre sem vette, mit mivel még a néni. Azt mivelte pedig, hogy amint kilépett a partra, a csónakot erős lökéssel belóditotta a víz közepére.

— Jaj, nénike, mit csinál! kiáltott fel Gabika. Hiszen ott megtelik majd vízzel és elsüllyed!

— Éppen azt akarom, felelé a néni nyugodtan. Itt nem fogtok többször csónakázni.

Veronka máskor mérgesen toporzékolt volna e miatt; de most nagyon el volt foglalva a Puncsikájával. Aggódva szolt:

— Beteg, most is beteg... És a fején vérfoltok vannak.

— Természetesen, felelé Vilma néni. Három nagy üvegszilánkot huztam ki a fejből. Erősen meg van sebesülve.

— Oh! Ez akkor történt vele, mikor az üveg ajtón át ugrott ki.

— És ti nem vettétek észre, így hurczoltatok ide a szegény párát. No, siessünk haza, majd otthon kimossuk a sebeit.

Veronka és Gabika fölváltva czipelték a kutyácskát hazáig. Ott Vilma néni még egyszer alaposan megvizsgálta, még néhány kisebb üvegszilánkot szedett ki a feje bőrből, kimosta az állat sebeit és meleg tejet adatott neki. Puncsika, mihelyt az őt szuró, gyötrő üvegdaraboktól megszabadult, azonnal élénkebb és vidámabb lett, jóízűen evett

Szám.

t fel
a. meg

! Ni,

néni
tette
tyács-
emelt
vette,
pedig,
nakot
ére.

ott fel
zzel és

néni
esóna-

zékolt
l volt
szólt :
fején

néni.
ki a

mikor

rezol-
ssünk

ték a

még
ehány
bőré-
tejet
szuró,
azon-
evett

. . . GYORSAN ELTOLTA A PARTTÓL. (Lásd az 148. lapon.)

és már szinte kedvet mutatott játékra is, aminek Veronka nagyon megörült. De hajh! nem került annak sora, hogy játszasson vele.

Mert amint a tornáczon javában simogatta a kutyácskát, megjelent az a kiállhatatlan kertésznő és se szólt, se beszélt, hanem ölbe kapta Puncsikát és megindult vele.

— Mit akar? Hová viszi? kérde Veronka.

— Viszem haza, a Molnár ur tanyájára.

Veronkának a vére is elhült, s az első pillanatban szólni sem tudott. De aztán indulatosan kiáltá:

— Tegye le rögtön! Nem engedem, hogy elvigye. Tüstént tegye le, ha mondon!

— Én pedig azt mondom, hogy a kisasszonyka ne parancsolgasson olyan dologban, amiben már a nagyságos ur, meg a Vilma néni kiadta a parancsot. Tudhatja, hogy úgy sem hederitek a kisasszonyka beszédére.

Mindjárt be is bizonyította, szaporán eltávozván Puncsikával. Veronka pedig mint a forgószél futott be a szobába Vilma nénihez és toporzékolva kiáltozta:

— Az nem igazság! Én nem engedem, hogy Puncsikát elvigyék! Ez árulás! Én kikötöttem föltételnek, hogy itt tarthassam és most elrabolják tőlem!

Vilma néni a szokottnál keményebb hangon felelé:

— Legelőször is: illedelmesen beszélj, különben nem állok veled szóba. Aztán Gabikától tudhatod, hogy semmiféle föltételről sem engedtem beszélni. Hogy a kutyácska itt maradjon, azt megengedni jogom sincs, mert erre nézve atyád kiadta

a parancsot és arra még csak gondolni se merj többé, hogy ellene szegülj az atyád parancsának. Ugy is van még a rovásodon eddigi alattomos engedetlenségédért! Csak azért nem büntetlek, mert tudom, hogy anélkül is fájdalmasan esik megválnod a kutyácskától, ami különben oktalanság, mert ez nagyon nagy fajta eb, pár hét múlva már nem birtál volna vele. De akár-hogy van, több szó ne legyen róla. El van intézve. Mehetsz!

Ment Veronka, de csak annál nagyobb haraggal, kivált hogy nem is egészen értette a néni szavait. Olyanformát mondott, hogy Gabikának nem engedett a föltételről beszélnie. De akkor hát Gabika árulást követett el, hogy mégis elmondott mindent, fölfedezte a Puncsika rejtekhelyét. És még csak nem is szólt róla, hogy ilyen csalfa módon játszotta ki!

— Ezt megkeserüli! Ezt nem hagyom annyiban! morogta dühösen.

Gabika pedig, mint tudjuk, éppen nem törte csalfaságon az eszét, csak nem talált még alkalmas pillanatot, hogy beszéljen Veronkával és elmondja neki az indítványt: hogy kérés alakjában kell megnyerni, amit föltételkép Vilma néni még csak meghallgatni sem akart. Azt persze nem gyantotta Gabika, hogy idejök sem lesz a kérelem előadására, mert Vilma néni rögtön teljesített az apa parancsát: elküldi a háztól Puncsikát.

Igy aztán Gabika egyszerre csak azt vette észre, hogy míg ő igaz jó szívvvel vállalkozott a béke-követségre és a kutyácska megmentésére, az lett belőle, hogy a Veronka bőszi haragja teljes mértékben az ő fejére zudul.

(Folytatása következik.)

MEZITLÁBAS ZSUZSIKA.

(Képpel a czimlapon.)

*Van ám Zsuzsikának szép piros csizmája,
De azt hétköznapra viselni sajnálja.*

*Minek is? Talán hogy rajt lyukat szakasszon?
Hiszen ő nem finyás városi kisasszony.*

*Elegendő neki a meleg időre
A sajtát meztlen lábacskája bőre.*

*Ez aztán a cipő! Soha el nem szakad,
Foltozni való lyuk rajta soh' sem akad.*

*Porban-sárban gázol reggeltől napestig,
De a cipőjében hiba még sem esik.*

*És hogy tiszta legyen, kefe sem köll neki,
Előhívja nénye s a kuthoz vezeti.*

*Megmossa s oly piros lesz a Zsuszka lába,
Mintha belebujt vón' a piros csizmába.*

REJTETT NÉV.

— Pótló rejtvény. —

— ad	— ép
— lom	— szak
— ár	— ór
— ész	— szé
— só	— év
— agy	

Ha e szavak elé egy-egy betűt tesztek, úgy hogy mindegyikből más, ismét önálló értelmű szó alakuljon, akkor, a helyes szavakat megtalálván, ezeknek a kezdő betűiből egy hirneves régi magyar író és egyházi főméltóság nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi.“

Fordította Móka bácsi. Hat szín-nyomatu képpel, diszes kötésben.

A LEGJOBB ÓRA.

— Apróka történet. —

AZ APA kedvetlenül csóválta a fejét, Pistike pedig röstelkedve, majdnem duzzogva állt előtte. Röstelhetette is, hogy egyre ismétlődik ellene a régi panasz: mindig elkésik, iskolából, ebédől, minden dolgától.

— Példát vehetnél Emil bátyádról, szolt az apa. — Ő mindig pontos minden dolgában, soha sem késik el.

— Könnyü neki! Van órája, pontosan tudhatja mindig, hányadán van az idővel. Ha nekem óram volna, én is pontos volnék, éppen úgy, mint ő.

Ott volt Emil is, hallotta. Szerette a testvérét, segíteni akart rajta.

— Apácska, engedd meg, hogy Pistike viselje az órámat. Én majd csak boldogulok valahogy.

— Ha éppen akarod, nem bánom.

Örült Pistike, de legelső sorban azért, hogy most már ő büszkélkedhetett a szép zsebórával. Bizott is benne, hogy ezentul nem lesz többé panasz reá. Csak az a jó Emil meg ne bánja a nagylelkűségét, mert most neki fog meggyülni a baja s akkor bizony vissza kívánja az órát.

Nem biz a, Emil nem tette. Nem is volt rá oka, mert nagyon jól boldogult, éppen úgy, mint a mikor még az ő zsebében ketyegett az óra. Hanem Pistikét valami csodálatos balsors üldözte. Igen, valóságosan üldözte. Másképp nem lehetett azt megérteni, ami vele történt.

Mert az történt, hogy ámbátor volt már órája, mégis elkésett az iskolából. No igen, mert az óra pontosan mutatta ugyan az időt, de hiába mutatja annak, aki alszik. Pistike pedig elaludta a reggelt. Aztán mikor a pajtásaival játszott, akkor is pontosan ketyegett a zsebében az óra, de Pistikének nem jutott eszébe, hogy megnézze. Kifogyott az időből, nem tanulhatta meg a leczkését.

Egy szó mint száz: minden a régiben maradt, Pistike ellen csak annyi volt a

panasz, mint azelőtt s egy napon megint ott állt az apa előtt, röstelkedve és duzzogva.

— No's, hát most mi a mentséged? szólt az apa. Zsebedben hordtad az órát, mindig tudtad, hányat mutat. Miért nem voltál hát pontos?

Erre a fogas kérdésre Pistike adós maradt a felelettel, az apa pedig így folytatta:

— Add ide az órát, nem segít az rajtad . . . Fogd, Emil fiam, viseld tovább, ugyis a tied. Hasznos portéka az óra, de

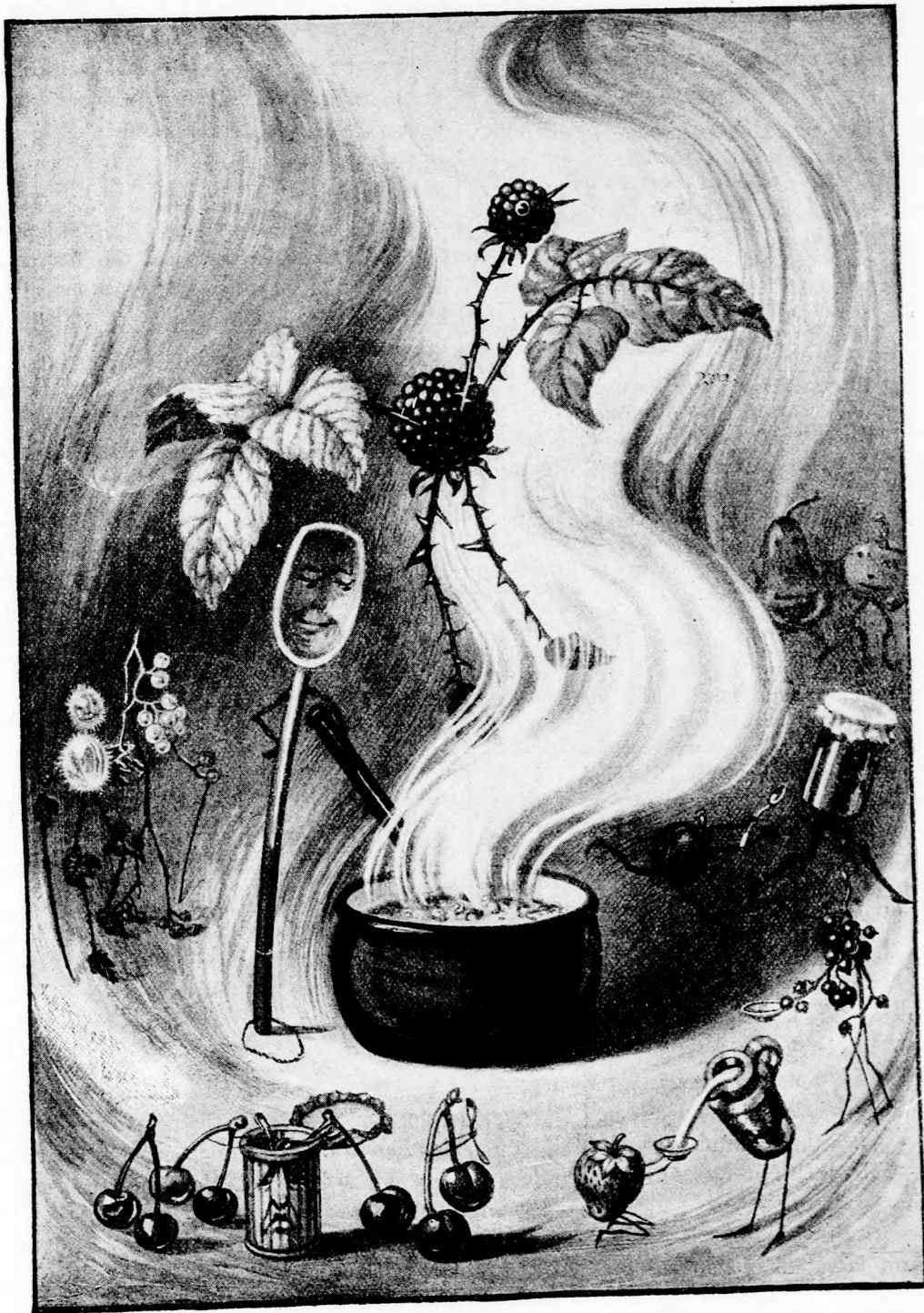
hanyag és gondatlan emberen nem segíthet. Szükséges hozzá egy még jobb, mindennél jobb óra: pontosság, gondosság, a kötelességeinknek folyvást eszünkben tartása. Ezt tanul meg, Pisti fiam és ha látom, hogy ezt a igazi, legjobb órát megszerzed, akkor majd kapsz segítségül olyat is, mely a zsebedben fog ketyegni, de akkor már nem hiába.

Erősen elszánta magát Pistike, hogy megszerzi azt a legjobb órát, melylyel az is boldogul, akinek nincs ketyegő zsebórája.

SZEMBEKÖTÖSDI.

*Van zsvaj, nevetés, szék felfordulása —
A szembekötösdí játéknak nincs mása!
Nem kell hozzá egyéb, csak egy tiszta kendő,
No meg vidám jó kelv — s az van elegendő.*

ÉDES FÜRDŐ. (Lásd a 154. lapon.)

ÉDES FÜRDŐ.

(Képpel a 153. lapon.)

*Rotyog-szortyog a nagy lábas,
Mint ha mérges lenne,
Pedig hát csak édes cukor
Olvad és forr benne.*

*Főző kanál kavargatja,
Nem süti az öt meg.
»No most jertek, gyümölcskéim,
Mindjárt megfürösztlek«.*

*Elköszönnek mind egymástól:
Meggy, cseresznye, málna,
Eger, szeder meg ribizke
S ugranak halálba.*

*Mert forró ám a szörp-fürdő,
Biz' ott ők megfőnek.
De nem bánják. — ez az utja
A dicső jövőnek.*

*Téli hóban-fagyban, mikor
Levél sincs a fákon:
Pompáznak mint befőtt gyümölcs
Vidám ozsonnákon.*

A LISZKOVAI BARLANG.

— Elbeszélés. —

Irta Sarolta néni.

(Folytatás.)

MIVEL az ut olyan nagyon meredek volt, Béla azt indítványozta, hogy keljenek át a patakon és folytassák utjukat a tulsó oldalon, amely nem olyan meredek. Terve élénk helyeslésre talált. Igen, de hogy menjenek át a vizen, mely elég széles volt arra, hogy egyszerűen átlépni vagy átugrani ne lehessen?

— Oh, átugorhatunk rajta, szólta Karcsi.

— Mi talán, de a lányok nem, felelt Zoltán.

— Segitünk azon is. Nagy kövekből átjárót készítünk számukra.

Egy loccsanás — és valamennyinek arca, ruhája tele lett vízzel. Béla ugyanis, nem várva a tanácskozás végét, fölkapott egy nagy követ és teljes erővel bedobta a vízbe.

— A szándék jó volt, kedves öcsém, szólta Zoltán, arczáról a vizet törülgetve, — de a kivitel ügyetlen. Miért nem szóltál, hogy legalább a lányok távolabbra állhattak volna.

— No bizony! Nincsenek cukorból, nem olvadnak el egy kis víztől.

— Neveletlen taeskö, mormogta Piroska, a vizes ruháját törülgetve.

— Hallottad, Béla? kérdé sugva Karcsi.

— Hallottam és megjegyzem magamnak. Van már más is a rováson. Majd egyszerre fizetek neki vissza.

Átmentek a patakon, de a kis Sárka fáradtságról kezdett panaszkodni. Zoltán tehát egy kis tisztást keresett, ahol megpihenhettek.

— Nincsenek itt hangyák? kérdé Piroska, körülnézve. Nagyon irtózom tőlük.

— Nyugodtan leülhet, Piroska, felelt Zoltán. Körül néztem jól, hire sincs itt hangyának.

Karcsi jelentős pillantást vetett Bélára.

Később, mintha megunták volna a tétlen üldögelést, fölkeltek és ide-oda jártak, itt virágot szakítva, ott valamit vizsgálva a földön.

— Nagyszerű tréfát lehetne csinálni, sugta Karcsi. Megfizethetnél a professzor kiasszonyának. Gyere csak, mondok valamit.

Odább bolyongtak. Végre Karcsi megállott és magához intette Bélát.

— Itt van, amit kerestem. Jókora hangyaboly. Érted?

— Hogy ne! Kitünő tréfa lesz! szólt Béla.

Zsebkendőjét a hangyabolyra terítve, hirtelen nagy csomó hangyát markolt benne össze. Aztán nyugodtan sétált vissza és leült Piroska mellé a fübe.

Éles sikoltás hallatszott csakhamar és Piroska ijedten ugrott fel.

— Hangyák! Tele vagyok hangyákkal! Jaj, segítsenek!

Sirva iparkodott magáról lerázni az alkalmatlan vendégeket. Végre is egy bokor mögé kellett mennie, ahol a kis lányok segítségével megszabadult tőlük.

Béla kárörömmel nézett utánok, Zoltán pedig vizsgálódva nézett körül, a hangyabolyt keresve; de annak hirtelen hamva sem volt. Egyszerre csak a Béla kezében levő kendőre esett a tekintete. Földes, poros volt, néhány hangya is mászkált még rajta.

— Most már értem! szólt Zoltán. Ez már valóban szégyelni való!

— No bizony! Nem hal bele.

— Nem arról van szó, bele hal-e, hanem hogy művelt fiúhoz méltatlan egy leányt, aki azonfölül a mi védelmünkre van bízva, ilyen silány módon megsérteni.

— A forrás melléki csufolódást és a neveletlen tacsót fizettem vissza.

— És bebizonyítottad, hogy teljes joggal nevezted annak. Most azt kívánom, hogy rögtön kérj bocsánatot Piroskától.

— Azt ugyan nem teszem!

— Kényszeríteni nem kényszeríthetlek. De mondhatom, szégyenlem, hogy te, öcsém, ilyet tehetél.

Béla szó nélkül vállat vont és Karcsival előre sietett, messze hátra hagyva a kis társaságot.

Másnap a parkban találkozott Karcsival.

— No, hogy aludtál a tegnapi kirándulás után? kérde Karcsi.

— Hagyd el! Röstellem a dolgot. Mégis csak igaza volt Zoltánnak, nagyon durva csiny volt.

— Téged ugyan hamar levettek a lábadról, gunyolódott Karcsi. Talán bocsánatot is kértél a professzor kisasszonytól?

— Azt nem. De máskor mégsem tennék ilyet.

— Jól van, pajtikám, máskor hát zsebre vágod, ha neveletlen tacsónak csufol az a tudós kisasszony.

— No, már azt nem teszem.

— Dehogyan nem, ha Zoltán úgy parancsolja.

— Nekem Zoltán nem parancsol, patant fel Béla.

— Ugyan ne tagadd! Tudom, azt is a lelkedre kötötte, hogy velem ne barátkozzál.

Béla vörös lett, mint a főtt rák.

— No, én azért nem haragszom, szólt nagylelkűen Karcsi. És megmutatom, hogy igazi jó barátod vagyok.

Béla és Karcsi valóban elválhatatlanokká lettek. Hiába volt a Zoltán figyelmeztető szava, édes anyjok dorgáló intése, — nem hallgatott rájuk.

Végre már gondolkozni sem tudott Karcsi nélkül.

Zoltán egy nagy terv megvalósítására készült. A fürdő mögött ötezer lányi magas hegy emelkedik, ezt szerette volna megmászni, hogy tetejéről bámulhassa a nagyszerű kilátást. Szalay tanár urral meg egyeztek, hogy a legelső derült napot felhasználják a kirándulásra.

Délben Béla találkozott Karcsival.

— Négy órakor várni foglak a kis forrásnál, fontos mondani valóm van, szólt Karesi.

Csiga lassúsággal multak az órák Bélára nézve. Kerülte Zoltánt, félt szemrehányásaitól, mert belsejében egy hang azt sugta,

hogy Zoltánnak igaza van, nagyon csuf dolog az, hogy édes anyja határozott tilalma ellenére is titokban találkozik Karesival.

Ozsonna után fogta kalapját és kisietett a szobából.

MEGSZÖKÖTT REGGELI.

I.

— *Ej te torkos cicza! Még tej is kellene?
Nem kapsz! Elég volt a jó egér-pecsenye.
Egérfogó fogta, Palika vitte ki.
Hogy a te reggelid, meg is mondtam neki.*

— Én is megyek, várj meg! kiáltott utána Sáríka.

— A hintához megyek, ott megtalálász. Esze ágában sem volt, hogy a hintához menjen. Oldal utra kerülve, fel sietett a

hegyoldalón. Nem látta ő a természet szépségét, szemlesütve haladt mindig feljebb. Fölötte össze borultak a fák koronái, melyeknek sűrű lombján a napsugár sem hatolhatott át az alattok elhaladó fiura.

Viz csobogása hallatszott, mely magasan a hegyoldalban fakadt, üde tiszta vizével öntözve a körülötte nyíló mezei virágokat.

A forrás melletti padon ült Karcsi.

— Már az hittem, el sem jössz.

— Hogyne! Kiváncsi vagyok rá, mi érdekes mondani valód van?

— Hát mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy holnap elmegyünk a lizskovai barlangba?

MEGSZÖKÖTT REGGELI.

II.

*Pali ki is vitte, a földre letette,
De kis Gizus szíve megesett felette.
— Hogy fél, reszket! Oh, ne öljük meg szegénykét!
Eresszük szabadon! — S szépen megszöktették.*

— A barlangba! kiáltott fel Béla. Hogy lehetne az?

— Mindjárt megtudod. De először is: van-e pénzed?

— Pénzem? Sok nincs, de valami csak akad. Mire kell a pénz?

— Mert ingyen nem visz a vasut Liszkófaluba.

— Ah! Vonaton kell mennünk?

— Persze! Liszkófalú az első állomás Fenyőligethez. Nekem épp most nincs pénzem, így hát neked kell a jegyek árát kifizetned.

— Jól van. De édes anyám nem fogja megengedni, hogy elmenjek.

— Édes anyád egész nyugodtan fogja engedni, hogy utra indulj.

— Nem értem.

— Mindjárt megérted. Szalay tanár és Zoltán holnap a nagy Sátánsziklát akarják megmászni. Korán reggel indulnak ki és csak késő este térnek vissza. Érted már?

— Dehogy értem! Mi köze a Sátán-hegynek és Zoltánnak a barlanghoz?

— De ügyetlen vagy! Ide hallgass! Ma este azt mondod Zoltánnak, hogy szeretnél velök menni és kérni fogod, vigyen magával. Zoltán szívesen rá fog állani, édes anyád is beleegyezik és nyugodtan enged távozni Zoltánnal. Elindulsz velök, de a Békás-tónál el fogsz esni és azt mondod, hogy a lábadat nagyon megütötte, aztán kijelented, hogy fájós lábaddal nem mehetsz olyan nagy utra; bármennyire szerettél volna velök tartani, vissza kell fordulnod, nehogy őket is hátráltasd a haladásban. Vissza térsz, én pedig az alsó vendéglőnél foglak várni. Csak arra vigyázz, hogy a tieid közül valaki meg ne lásson. Azután kimegyünk az állomásra, a tíz órai vonattal elutazunk, megnézzük a barlangot és a hat órai vonattal haza térünk.

— Hogy tudtad meg a Zoltánék tervét?

— Hahaha! kaczagott Karcsi. Emlékszel első találkozásunkra? Ott hallgattam ki a Zoltán és tanárja tervezgetését.

— Hallgatóztál! Az nem igen illik!

— Nevetséges! Az a kérdés, hasznát veszem-e? Hasznát vettem, tehát rendben van. Jösz vagy nem?

— Természetes, hogy megyek.

— No, mert én nálad nélkül is elmehe-tek. De te nem jutsz oda nélkül. Csak neked akarok örömet szerezni vele, hogy most megyek. El ne felejtsd, amit mondtam; a pénzt hozd magaddal. Holnap ilyenkor a barlangban leszünk.

Ekkor lépések zaja hallatszott.

— Itt vagy, Béla? kérde a kis Sáríka. Mennyit kerestelek! Mért nem maradtál a hintánál?

— Ezeknek is mindenütt ott kell botorkálniok! dörmögé Karcsi.

— Mit mászkálsz utánam? rivalt Béla mérgesen a kis leányra. — Az ember egy lépést sem tehet, hogy ne kémkednétek utána.

— Kár annyira mérgeledni, szólalt meg Piroska, ki Lillyke kezét fogva követte Sáríkat; — eszünk ágában sem volt kémkedni. Nem is akarjuk tovább zavarni az érdekes tanácskozást és jó mulatást kívánunk. Jer Sáríka, térjünk vissza!

Béla dühösen tekintett utánok.

Fütyörészve sétált másnap Karcsi fel és alá a kitűzött helyen. Kémlelve nézett végig az uton.

— Már itt lehetne, dörmögte türelmetlenül. Még megérem, hogy az a pipogya Béla cserben hagy. Akkor vége a mulatásnak. Pénz nélkül nem foghatok bele, magamnak pedig nincs pénzem. És ilyen oktondi ficzkóra nem akadok egyhamar.

Az ut kanyarulatánál feltűnt a Béla alakja.

— No, valahára! Ugyan megvárakoztat-tál! szólt Karcsi.

— Majdnem dugába dőlt a tervünk, felelé Béla. — Mikor a lábamat fájditva visszafordultam, Zoltán minden áron haza akart kísélni. Alig tudtam rábeszélni, hogy csak folytassa az utját.

— Még csak az kellett volna! dörmögte Karcsi.

— Komolyan véve a dolgot, csalást követtem el...

— Köll is ezt komolyan venni! Tréfa az egész.

Elindultak. Kellemes, hűvös reggel volt, az ut mentén nyíló virágok kelyhén harmat-csöppek ragyogtak, a kis patak vigan csörgedezett mellettök.

— Még jó ideig várhatnak az urfiak a vonatra, szolt kérdezősködésükre a vasuti állomás kapusa.

Unalmas volt a várakozás. Tíz óra még messze van és vonat csak akkor indul.

— Csakhogy szerencsésen itt vagyunk! szolt Karcsi. Most már nem kell félnünk semmitől. Megvallom, tartottam tőle, hogy valahol utjába akadunk a professzor kisasszonynak.

— Oh, Piroska nem kél ilyen korán.

Végre jegyet válthattak, felülhettek a vonatra, mely gyorsan vitte őket vágyódásuk célpontja felé. Utközben kiderült, hogy még Karcsi sem járt soha a barlangban.

Kiszálltak és a mezei uton a falu felé tartottak.

— Először is tudakozódnunk kell a barlang felől, szolt Béla.

— Majd én beszélek ezzel az emberrel. Te nem tudsz tótul.

Egyik udvaron egy gazda ember dolgozgatott, ahhoz fordultak.

Karcsi beszélt vele, az felelt is, de Béla nem értette a beszédjüket, csak azt látta,

hogy a gazda egy közel hegyoldal felé mutat.

— Talán ott van a barlang? kérde Karcsitól.

— Ott, de azt mondja, hogy nehéz feljutni a bejáráshoz, nagyon meredek a hegy. No de már csak megpróbáljuk.

— Vissza nem fordulunk, ha már idáig eljöttünk.

— Semmiesetre sem.

— Kérdezd a legrövidebb utat, aztán induljunk.

(Vége következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 8-dik számában közölt rejtett példaszó megfejtése:

Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok.

Helyesen fejtették meg: Máder Hedvig és Emma, Poór Erna, Dominigg Ilonka és Erzsike, Kontur Noémi, ifj. Metzger Ede, Csemez Jolán, Nagy Lenke, Vilma és Ernő, Vidonyi Annuska és Ilonka, Basch Gizi, Bontz Renée, Hageter Jolán, Schuch Ilus, Altstock Hugó, Mérey Dalma, Koczak Katicza, Kövesi Jenő, Jurenák Gizi, Csaucher Mariska (hiányosan), Ullein Tónika, Jákó Margit, Herczeg Tima, Kiss Margitka, Löw Sándor, Popper Edith, Ella és Józsi, Szántó Olga és Ernő, Lang Irén és Sándor, Agfalvi Endre, Somogyi Jolán és Jenő, Soltész Juczika, Kilényi Joli, Neumann Frida, Ranschburg Béla és Pál, Furman Lilly, Veress Gizi és Józsi, Hegedüs Jancsi, Löw Lenke, Naschitz György, Réz Lola, Rothman Klári, Kitty és Pista, Schnabel Jani és Béla, Bakos Ilona, Tomka Olga, Zechmeister D. (Igazi nevedet ird alá, másképp jövőre nem vehetném figyelembe, mert a család körében használt becéző nevek nem nyilvánosság elé valók. F. b.), Trebitsch Károly, Pap Lilike, Medvezkly Gyurika és Sándorka, Herzog Dóra és Vilma, Temesváry Laczika, Záborszky Dezső, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Ujhelyi Gabriella, Hirsch Emma, Szvétek Ilonka, Péterfy Vilma, Chyzer Ilonka, Ybl Ida és Márta, Kummerer Paula, Kazy Péter, Huszár Lolika és Miczike, Komlós Magda, Fischer Károly, Fodor Lenke, Kuhinka Béla, Krämer Irénke, Háry Irén és Juliska, Sinkovits Clarisse és Ilona, Materny Róza és Margitka, Schönstein Mariska, Mezey Jolán és Tamás, Fürst Józsi, Winkler Tibor, Katona Gábor, Ragályi Etuska és Gyurika.